

Tanec s ohněm

Kapitola 1

sepsal Waughin Jarth

Místo: Císařské Město, Cyrodiil

Datum: 7. Mrazivce, 397 třetího věku

dálo se, že budova Atriova stavebního výboru, v níž pracoval bezpočet úředníků dohlížejících snad na všechny stavby v Císařství, je součástí paláce odjakživa. Ve skutečnosti pocházela z doby vlády císaře Magna, o čemž krom jiného svědčilo i jednoduché, střízlivé průčelí. Stála na malém, avšak poměrně významném náměstí a pracovali v ní nejen zdatní a ctižádostiví muži a ženy ze střední třídy, ale i obyčejní lidé středního věku, a mezi ně patřil i Decumus Scotti. Nikdo si nedokázal představit svět, v němž by Výbor neexistoval, a ze všech nejméně byl takové představy schopen právě Scotti. Přesněji řečeno, nedokázal si představit svět, v němž by ve Výboru nepracoval on.

Pán Atrius si je své pilné práce dobře vědom, řekl vedoucí úředník a zavřel nízká dvířka, oddělující Scottiho kancelář od té jeho. "Ale jistě víš, že časy jsou těžké."

Jistě, odvětil se staženým hrdlem Scotti.

"Lidé pána Vanecha nám v poslední době působí značné obtíže, a pokud máme přežít, musíme přistoupit k jistým opatřením. To bohužel znamená, že jsme nuceni propustit některé z našich starších úředníků, kteří sice v minulosti patřili mezi nejlepší, nyní však jejich výsledky nejsou až tak přesvědčivé."

Chápu. Nedá se s tím nic dělat.""

Jsem rád, že mi rozumíš, usmál se vedoucí úředník a obrátil se k odchodu. "Svou kancelář uvolni prosím okamžitě."

Scotti se pustil do těžkého úkolu uspořádat všechnu rozdělanou práci tak, aby ji mohl předat svému nástupci. Nejspíš to bude mladý Imbrallius. Většiny práce se jistě zhostí se ctí, a je tomu tak dobře, filozofoval Scotti. Ten kluk se umí otáčet. Schválně co si ale počne s těmi smlouvami na novou sochu svaté Alessie, o níž požádal chrám Jediného. Nejspíš vymyslí nějakou úřednickou chybu, svede ji na svého starého předchůdce Decuma Scottiho a požádá o další financování, aby ji mohl napravit.

Nesu poštu pro Decuma Scottiho z Atriova stavebního výboru.

Scotti vzhlédl. Před ním stál poslíček s masitou tváří a podával mu zapečetěný svitek. Vzal ho, hodil chlapci zlatou minci a otevřel list. Podle mizerného písma, strašného pravopisu, děsivé gramatiky a celkově naprosto neprofesionálního tónu okamžitě poznal, kdo je jeho autorem. Liodes Jurus, jeho bývalý kolega, který před několika lety pracoval ve Stavebním výboru, pak byl však obviněn z nečistých obchodních praktik a odešel.

"Drahý Škotti.

Hádám, že jsi byl všdycky zjedaf, co se se mnou stálo. A že lesy jsou tím posledním místem, kde bys mne hledal. Jenže právě tam teď sem. Ha ha. Jestli jseš dost chytřej a chceš pro pána Atria (a taky pro sebe, ha ha) vydělat hromadu peňez, přijedeš do Valenského lesa brzo i ty. Jestli poslední dobou sleduješ politický dění, možná výš, že mezi bosmerama a jejich sousedy od Elsweyr poslední dva roky tak trošku zuří taková jako válka. Teprf nedávno se to fšcko trošku uklidnilo a je tu spousta věcí, kerý se musí znova postavit.

Mám tu šíleně moc práce a bojím se, že to fšcko sám nezvládnu. Potřebuju někoho s trochou pověsti, někoho, kdo zastupuje uznávanou firmu a s kým lidi rádi podepíší smlouvi. Ten někdo seš ty, můj přáteli. Přijet a zaskoč za mnou. Do hospody U Mámy Paskosové ve Falinnesti ve Valenském lese. Budu tam čekat dva týdně. Nebudeš lytovat!

PS: Jesli můžeš, přivez zebou fůru dřiva."

Co to tam máš, Scotti? zeptal se kdosi.

Scotti sebou trhnul. Byl to Imbrallius, tím svým zatraceně pěkným ksichtem nakukoval skrz dvířka a usmíval se způsobem, který vždycky rozehřeje srdce i těch nejlakomějších zákazníků a nejlínějších kameníků. Scotti ukryl dopis do kapsy.

Osobní korespondence, ušklíbl se. "Neboj, hned jsem pryč."

Nemusíš kvůli mně spěchat, řekl Imbrallius a vzal ze Scottiho stolu několik prázdných formulářů. "Právě mi došly a písaři mají plné ruce práce, tak jsem si říkal, že tobě pár papírů jistě chybět nebude."

Mladík odešel. Scotti vyndal dopis a znovu ho přečetl. Pak se zamyslel nad svým životem, což dělal skutečně zřídka. Připomínal mu moře neutrální šedé barvy a černou nekonečně vysokou zeď, která se nebezpečně přibližovala. Vedl skrze ni jediný úzký průchod. Rychle, než si to stihne rozmyslet, popadl štůsek prázdných formulářů s třpytivou zlatou hlavičkou "ATRIŮV STAVEBNÍ VÝBOR S POVĚŘENÍM JEHO CÍSAŘSKÉ MILOSTI" a ukryl je do tašky s osobními věcmi.

Druhý den se pustil do svého velkého dobrodružství a cítil se při tom tak skvěle a odvážně, až mu to působilo závratě. Zajistil si místo v jediné karavaně cestující ten týden do Valenského lesa. Mířila na jihovýchod a měla ozbrojený doprovod. Měl jen pár hodin na to, aby se sbalil; koupit vůz plný dřeva však nezapomněl.

Za koně, co tu káru potáhne, budeš muset zaplatit něco navíc, zamračil se vůdce karavany.

To jsem předpokládal, pokusil se Scotti o svůj nejlepší imbralliovský úsměv.

To odpoledne se na cestu z Císařského Města vydalo celkem deset vozů. Projížděly podzimmními loukami, klidnými lesy a malebnými vesničkami. Zvonění koňských podkov na kamenném dláždění Scottimu připomnělo, že cestu před časem postavil Atriův stavební výbor. Pět z osmi potřebných smluv psal vlastní rukou.

Moc chytré, že si vezeš to dřevo, řekl breton s šedými vousy, který jel vedle něj. "Děláš v obchodu, nemám pravdu?"

Dá se to tak říct, odpověděl Scotti způsobem, o němž doufal, že vypadá tajemně. Pak se představil. "Decumus Scotti."

Gryf Mallon, řekl muž. "Jsem poeta, přesněji řečeno překladatel staré bosmerské literatury. Zabýval jsem se právě několika nově objevenými částmi Mnoriad Pley Bar, když před dvěma lety vypukla ta válka a já musel odejít. Jestli znáš Zelený pakt, určitě musíš znát i Mnoriad."

Scotti si pomyslel, že ten chlap možná plácá nesmysly, ale pokýval hlavou.

Přirozeně nemohu předstírat, že Mnoriad je tak proslulý jako Meh Ayleidion, nebo tak prastarý jako Dansir Gol, ale myslím, že má pozoruhodný význam, chceme-li porozumět podstatě smýšlení bosmerů z meretického období. Počátek odporu lesních elfů k porážení vlastních stromů nebo k jakémukoliv rostlinnému jídlu - ačkoliv jim paradoxně nedělá žádné problémy dovážet rostlinné produkty z jiných zemí - podle mého názoru souvisí s jistou pasází v Mnoriad. Mallon sáhl po svých spisech, hledaje příslušnou stránku.

Ke Scottiho nesmírné úlevě karavana brzy zastavila, aby se utábořila na noc. Byli na strmém útesu nad šedavou říčkou a před nimi leželo rozlehlé údolí Valenského lesa. Pouze vzdálený křik racků dával vědět, že nedaleko na západě je moře: stromy zde byly tak vysoké a silné, že se zdály téměř neprůchodné. Na útesu na okraji tábořiště stálo několik menších stromů, jejichž nejnižší větve byly pouhých patnáct stop nad zemí. Pro Scottiho to byl tak neznámý pohled a vyhlídka na cestu divočinou byla tak neodolatelná, že nedokázal usnout.

Mallon naštěstí usoudil, že potkal dalšího akademika, jenž hledá odpovědi na hádanky pradávnych kultur. Dlouho do noci recitoval bosmerské verše v originálu i ve vlastním překladu, přičemž pro větší dramatičnost v některých pasážích téměř vzlykal, v jiných křičel či naopak šeptal. Scotti pomalu začínal usínat, když ho probudilo náhlé zapraskání dřeva.

Co to bylo?

Mallon se usmál. "Tuhle pasáž mám také rád. Jmenuje se 'Vzývání černé zloby nebes, tanec s ohněm...'"

V lese poletují obrovští ptáci, zašeptal Scotti a ukázal na temné stíny, míhající se nad nimi.

Tím bych si nedělal starosti, odvětil podrážděně Mallon. "Teď si poslechni, jak poeta popisuje Herma-Moraovo vzývání v osmnácté strofě čtvrté knihy."

Některé stíny v lese poletovaly jako ptáci, jiné se plazily a připomínaly obří hady a další stály vzpřímeně jako lidé. Zatímco Mallon recitoval své verše, sledoval Scotti, jak postavy lehce přeskakují z větve na větev, ač je dělila vzdálenost nepřekonatelná pro cokoliv, co nemá křídla. Stíny se shromažďovaly po skupinkách a pak znovu přeskupovaly, dokud nebyly na všech stromech kolem tábořiště. Náhle se vrhly dolů.

Maro, chraň nás! křikl Scotti. "Je jich jako much!"

Nejspíš to jsou šišky, pokrčil rameny Mallon, aniž se otočil. "Na některých stromech jich bývá neuvěřitelné..."

V tábořišti zavládl zmatek. Vozy vzplály, osvobození koně s říčením prchali, z rozbitých sudů se lilo víno, pitná voda a kořalka. Hbitý stín přeběhl kolem Scottiho a poety a neuvěřitelně rychle a elegantně přitom prořezával pytle s obilím a sbíral váčky zlata. Scotti ho ostře zahlédl pouze jednou, když ho osvětlil plamen, který náhle vzplál opodál. Bylo to štíhlé stvoření se špičatýma ušima, velkýma žlutýma očima, skvrnitou kožešinou a ocasem připomínajícím bič.

Vlkodlak, zašeptal Scotti a skrčil se do stínu.

Ještě hůř, zasténal Mallon. "Cathay-raht. Je to nějaký druh khajiitů. Přišli drancovat."

Jsi si jistý?

Stvoření zmizela stejně rychle, jako se objevila. Temný les je pohltil ještě dřív, než stačili rytíř a mág doprovázející karavanu vůbec pořádně otevřít oči. Mallon a Scotti běželi ke srázu a spatřili, jak z říčky vybíhají desítky drobných postav, otřepávají se a mizí v lese.

Vlkodlaci nejsou takhle obratní, řekl Mallon. "Určitě to byli Cathay-raht. Zatracení zloději. Děkuji Stendarrovi, že si neuvědomili hodnotu mých zápisků. Jen díky tomu jsem nepřišel o všechno."